

God zorgt voor u

Preek over Mattheüs 18:20

Te lezen: Mattheüs 18:15-20
Utrecht-Noord, 11 november 1984

Deze dienst staat in het teken van de beloften die God geeft.

Er zijn beloften van God die aan u persoonlijk gegeven worden. God belooft zijn kinderen om voor hen te zorgen. Hoe moeilijk het in het leven ook wordt, God belooft u bij u te willen zijn. God is niet van plan u in het leven maar wat te laten aanmodderen; Hij belooft u te willen leiden.

Er zijn ook beloften van God die bestemd zijn voor het samenkomen in de gemeente. De tekst voor deze preek is zo'n belofte: 'Waar twee of drie bijeen zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden'.

God is een God van gemeenschap. Hij is zelf gemeenschap. Zoals de christelijke kerk al in de eerste eeuwen heeft beleden: God is Vader, Zoon en Geest, drie personen in eeuwige gemeenschap.

God is in zichzelf gemeenschap. Als God de mens gaat scheppen is Hij met zichzelf in gesprek. 'Laat ons mensen scheppen, naar ons beeld en gelijkenis'. God is een 'Wij'; Hij is gemeenschap. Als God mensen gaat scheppen, opent Hij die goddelijke gemeenschap voor mensen. U en ik zijn geschapen om bij God in de kring te zitten. God is een God van gemeenschap. Als Hij besluit om de wereld een nieuwe toekomst te geven, roept Hij Abraham. Maar direct na de roeping van die enkele persoon Abraham verwijdt zich de roeping tot de gemeenschap van een heel volk.

'Ik zal u tot een groot volk maken en in u zullen alle volkeren der aarde gezegend worden'.

God doet zijn werk niet met enkelen, maar met een gemeenschap van mensen.

God is een God van gemeenschap. Dat is Hij ook in de zending van zijn Zoon Jezus Christus. Jezus is niet gekomen om enkelingen, individuen, te redden voor de eeuwigheid. Ja, dat ook! Maar dat is minder dan de halve waarheid. Hij is gekomen om een gemeenschap van mensen te vormen met wie Hij samenleeft, nu en in eeuwigheid. Hij heeft zich een volk gekocht voor de prijs van zijn bloed. Christus is het Hoofd van de gemeente.

Zeker: Christus is uw en mijn Heer, heel persoonlijk. Maar dat staat niet op zichzelf. Hij is uw en mijn Heer, omdat Hij de Heer is van de gemeente waarvan u en ik deel mogen uitmaken.

God is een God van gemeenschap. Daarom zijn die beloften zo belangrijk waarin God zich verbindt aan een gemeenschap. Daarin, in die gemeenschap, leer je Hem pas helemaal kennen!

Jezus belooft: 'Waar twee of drie in mijn naam bijeen zijn, daar ben ik in hun midden'. In het midden van die twee of drie, of dertig, of honderddertig, leer je Jezus kennen

zoals je Hem in je eentje thuis nooit leert kennen.

In het midden der gemeente leer je Christus kennen zoals je Hem op je eentje nooit leert kennen.

Persoonlijk beleef ik dat heel sterk tijdens gemeenschappelijk lofprijzing en gebed. Hebt u dat ook wel eens? Je komt 's zondagsmorgens de kapel binnen, in een stemming die niet overhoudt. In de hal geef je br. De Heer sr. wel heel vriendelijk een hand - hoe zou je ook anders kunnen? - maar als even later zijn zoon uitnodigt om een lied op te geven houd je je mond stijf dicht. Je bent niet zo zingerig vanmorgen.... Is u dat ook wel eens overkomen dat die zuinige stemming als sneeuw voor de zon verdween tijdens het zingen door de gemeente van een loflied?

'Vreugde, vreugde louter vreugde is bij u van eeuwigheid'. Of: 'Kroont Hem met gouden kroon'. Of: 'Groot is uw trouw o Heer'. Als je omgeven bent door mensen die de lof van God zingen, kun je ineens je mond niet meer stijf dicht houden. Niet omdat je het gevoel hebt dat je anders uit de toon valt en iedereen naar je kijkt. Maar omdat je er ineens niet onderuit kunt dat Jezus aanwezig is. Hij maakt tijdens dat zingen zijn belofte waar: 'Waar twee of drie bijeen zijn in mijn naam, ben ik in hun midden'. Je ervaart dat Hij er is. Tijdens het zingen van de gemeente wordt je uitgetild boven de grondmist van je humeur en zie je om zo te zeggen de Heer. En dan moet je eenvoudig meezingen uit een blij hart. Je kunt niet anders.

Hebt u dat ook ondervonden, dat bidden in gemeenschap met anderen een heel aparte dimensie aan het gebed geeft? Voor sommigen is dat waarschijnlijk wel even wennen. Dat in onze gemeente niet alle gebeden door een dominee worden uitgesproken. Maar dat er voor allen die dat willen gelegenheid is om, na elkaar, God te danken en te bidden. Maar als je je daarvoor hebt leren openstellen is het een verrijking van het bidden. Het gaat mij vaak zo, dat de dankzegging van een ander in mijn hart een andere dankzegging oproept. Dankzegging inspireert tot dankzegging. Gebed roept gebed op.

Hoe dat komt? Omdat Jezus dan zijn belofte waar maakt: 'Waar twee of drie bijeen zijn in mijn naam, ben ik in hun midden'. Als Jezus, tijdens dat gemeenschappelijk danken en bidden, zelf aanwezig is, ervaar je dat en zie je wat je op je eentje niet zo gauw ziet. Je ogen gaan open voor God en de mensen, en je hart, en je hebt onderwerpen voor aanbidding, dankzegging en voorbede die je daarvoor op je eentje niet had. Dat is het bijzondere van bidden samen met anderen.

Juist tijdens het gemeenschappelijk zingen en bidden kun je Christus' aanwezigheid in de gemeente soms heel duidelijk ervaren. Dat is geen wonder. Jezus heeft zijn belofte 'Waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam' juist gebonden aan het samen zijn in gebed.

Juist er vóór had Hij van diezelfde twee of drie gezegd: 'Ik zeg u, dat als twee van u op aarde iets eenparig zullen begeren, het hun ten deel zal vallen van mijn Vader'.

Als je met twee of drie, of met honderd biddend samen bent, ben je echt samen. Dan

is God aanwezig. Dan woont Christus in je samen zijn. Dan praat je maar niet een eind weg, met de ogen dicht en de handen gevouwen. Maar dan is Christus aanwezig en doet wat met de gebeden.

‘Vergaderd zijn in de Naam van Christus’ betekent allereerst samen zijn in een sfeer van gebed. Gebed is de basis van het gemeente-zijn. Lofprijzing, dankzegging en voorbede is de grondhouding voor het met twee of drie of met nog veel meer samen zijn.

Waarom is de belofte van Jezus’ aanwezigheid in de gemeente in de eerste plaats gebonden aan een biddende gemeente? Een biddende gemeente is een open gemeente. En de Heer wil door een open deur binnenkomen.

Een biddende gemeente is een open gemeente.

Als je God prijst en dankt, sta je open voor God in zijn grootheid, liefde, trouw, heerlijkheid. We zijn vaak zo met onszelf bezig, met al onze zorgjes, en meevallertjes. Gisteren ging het wel met ons, maar vandaag is het weer wat minder. Of juist andersom. In de lofprijzing en dankzegging word je verlost van die geconcentreerdheid op je zelf. Je bent er dan open voor en gericht op de grootheid van God. En door die open deur komt Jezus binnen.

‘Waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, ben ik in hun midden’.

Een biddende gemeente is een open gemeente. Je kunt alleen maar bidden, als je dingen uit handen geeft.

Als u bidt voor genezing, geeft u de gezondheid van uzelf of van goede vrienden uit eigen handen in handen van God.

Als u bidt om spontaniteit in de gemeente geeft u uw eigen geslotenheid uit handen.

Als u bidt om een sfeer van liefde en aanvaarding onder elkaar, geeft u uw eigen ergernissen in Gods handen.

Als u bidt, op een gemeentevergadering, om inzicht in een moeilijke kwestie, geeft u uw eigen inzicht uit eigen handen in Gods handen.

Een biddende gemeente geeft dingen uit eigen handen.

Daarom is een biddende gemeente een open gemeente.

Dan vervult Jezus zijn belofte:

‘Waar twee of drie in mijn naam bijeen zijn, ben ik in hun midden’.

Amen.